

med til at bestemme, hvor meget der skulde henlægges til Reserveciften, har man i hvert Fald et moralsk Krav paa, at han skal svare Indkomstskat af det Beløb, der her er Tale om. Lad dem have lagt disse Beløb hen til nok saa smukke Formaal, der jo ikke bliver opfyldte af Selskabet, naar dette likviderer, kan jeg ikke se andet, end at det ikke er ubilligt, at de paagældende kom til at svare Indkomstskat af de her omhandlede Beløb. Noget ganske andet er det, som jeg nævnte i Gaar, med Landmanden, men det skal jeg ikke komme ind paa igen, saa meget mere som den højtærede Minister i Dag har bebudet, at vi maaske ad Aare, eller jeg ved ikke hvornaar, kommer til at beskæftige os med et Forslag, der tager Sigte paa disse Forhold. Saa kan vi til den Tid, om vi lever saa længe, føre Debatten videre om dette Spørgsmaal.

Den højtærede Minister undredesig over; at det lod paa mine Udtalelser i Gaar, at jeg havde forandret mit Syn med Hensyn til Aktieselskabers Formuebeskatning. Jeg sagde ikke i Gaar, at jeg var imod en saadan Beskatning, jeg sagde blot, det var en Dobbeltbeskatning. Det kunde jeg godt have sparet mig, men man kan jo, selv om man bestræber sig for ikke at sige alt for mange overflødige Ord, godt somme Tider komme til at sige et eller andet, der allerede er sagt fra anden Side. Naar den højtærede Minister komplementerede mig for, at jeg i Regelen staaar paa det samme Standpunkt i Dag, som jeg stod paa i Gaar — en Kompliment, som jeg ogsaa mener, tilkommer mig —, vil jeg gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa noget af denne Sags Forhistorie. Den højtærede Minister henviste til min Stilling i Skattelovskommissionen i 1900, ja, det er 18 Aar siden. Men under Behandlingen af de Love, som Skattekommissionen overvejede, og som blev stadfæstet under 15. Maj 1903, kæmpede jeg af al Evne for, at Aktieselskaber skulde beskattes i Overensstemmelse med det Standpunkt, som Kommissionen havde taget. Jeg kæmpede den Gang som Ordfører for mit Parti en haard Kamp mod det Parti, som den højtærede Minister tilhørte. Det vilde ikke den Gang have Aktieselskaber med ind under Beskatningen, hverken Indtægts- eller Formuebeskatningen. Det lykkedes dog heldigvis at føre igennem, at Aktieselskaber i alt Fald skulde beskattes til Staten af det, som deres Indtægt oversteg 4 pCt. af Aktiekapitalens Beløb. Det var meget heldigt — jeg kan ikke lade være at understrege det — at mit daværende Parti da stod paa det

Standpunkt og gennemførte det; thi hvordan vilde vi have staaet nu, hvis vi ikke havde kunnet beskatte Aktieselskaber af deres Indkomst? Men jeg er ikke blot en Ven af at staa paa det samme Standpunkt, som jeg har staaet paa tidligere — vel at mærke saa længe jeg tror, at det Standpunkt er rigtigt, ellers er jeg ikke saadan, at jeg bliver ved at holde paa det samme, naar jeg ikke er overbevist om, at det er rigtigt —, men jeg er ogsaa en Ven af at holde indgaaede Overenskomster, og det var en Slags Overenskomst i 1902—03, at Aktieselskaber skulde svare Indkomstskat, men ikke Formueskat. Men som jeg begyndte med at sige, jeg har ikke udtalt noget om mit Standpunkt med Hensyn til denne Sag udover det, at jeg har sagt, at som Forholdene ligger, har jeg i hvert Fald fundet det rigtigt, at vi inddrager Aktieselskaberne under Formuebeskatning. Men saa er Spørgsmaalet stadig: Hvad er Aktieselskabernes Formue? Den højtærede Minister har nu med megen Veltalenhed og mange mere eller mindre gode Grunde forfægtet det Standpunkt, at der skal svares Skat af Aktiekapitalen. (*Finansministeren* [Brandes]: Naar der er Dækning for den). Ja vel, naar Pengene er helt forsvundet, kan der jo ikke være Tale om at kræve Skat af dem. Den højtærede Minister mente, at hvis man gennemførte Lovforslaget, som det nu er, maatte Domstolene afgøre Spørgsmaalet. Meningerne er jo meget forskellige, thi de 15 udmærkede eller udvalgte Mænd eller hvordan det var; den højtærede Minister benævnte Folketingets Skattelovsudvalg, en Betegnelse, som jeg fuldt ud kan tiltræde, har den Opfattelse, at Aktiekapitalen falder udenfor Formuebeskatningen. Meningerne er altsaa meget delte, men jeg finder det ganske utilbørligt af Lovgivningsmagten at lade Loven gaa fra sig i den Skikkelse. Vi maa, synes jeg, tage Bestemmelse om, hvorvidt Aktiekapitalen skal beskattes eller ikke skal beskattes, og vor Opfattelse maa vi give Udtryk i Loven. Den højtærede Minister sagde, at Aktiekapitalen er ikke almindelig Gæld til Aktionærerne. Nej, det vil jeg heller ikke sige, jeg sagde ogsaa i Gaar kun, at det var Aktionærernes Penge i særlig Forstand og ikke Selskabets paa samme Maade som den øvrige Formue. Alt, hvad et Selskab ejer, er jo Aktionærernes, men ikke i samme Forstand, og jeg synes, at jeg har megen Støtte i den Bestemmelse, som jeg i Gaar citerede af Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten af 12. Juni 1912 § 8, at man ved Indkomstens Opførelse maa fradrage 4 pCt. af Aktiekapi-